

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΦΩΤΙΑ !... 2

ΤΟΥ Π. ΒΟΛΦ

ΠΡΟΣΩΠΑ : 'Αλίκη, 19 ετών. 'Αρμάνδος, 21 ετών.

Δειλινό ανοιξιάτικο. Στην απόμειρη γωνιά ενός κήπου με πυκνόφυλλα δενδράκια. Μια σωστή πράσινη φωλιά γεμάτη ευωδιά και ποιήσι, στην οποία έχουν κρυφθεί σαν δύο τρυφερά πουλάκια η 'Αλίκη και ο 'Αρμάνδος. Από το πάγκο φθάνει ο θόρυβος της πρώτης ανοιξιάτικης γιορτής που δίνει η κόρησα να Μαρικού.

ΑΛΙΚΗ.— Όχιτε που σάς έκανα τό χατίρι κι' ήρθα μαζί σας σ' αυτό τό μέρος...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Εύχαριστώ. Είνε τόσο όμορφα εδώ... Και μάλιστα διαν έχη κανείς μαζί του έναν άγγελο σαν κι' εμάς!

ΑΛΙΚΗ.— Όχι δά! 'Αφήστε τους ρομαντισμούς!... Όμολογώ-σε πως σάς άρέσει τό μέρος αυτό μόνον... 'Η πρασινάδα αυτή και ή ευωδιά τών λουλουδιών...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Δέν λέω όχι. Μ' άρέσει ή πρασινάδα και ή ευωδιά αυτή, μα μ' άρέσετε κι' έσείς...

ΑΛΙΚΗ.— Ω! ό! μά που θέλετε να φάδσετε; 'Αρχίσατε πολύ γρήγορα βλέπω...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Γιατί με κόβετε έτσι; Μήπως σάς προξενεί κακό ή συντροφιά μου; 'Ας γυρίσουμε τότε στη γιορτή...

ΑΛΙΚΗ.— Μή τό παίρνετε στό σοβαρό. Μ' άρειτε πολύ ή συντροφιά σας άλλα σέ τί θά μ' άφελήσουν τό ποιητικά σας λόγια!

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Σέ τί; Στό να σάς εκφράσω τό αίσθημά μου... Δέν καταλάβατε ακόμη ότι εμάς αγαπώ!...

ΑΛΙΚΗ.— (Τινάζεται λίγο σαν να παραξενεύεται).— Μ' αγαπάτε; Τί λέτε; 'Αρχίζω να φοβάμαι...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Γιατί; Είμαι λοιπόν φοβερός;

ΑΛΙΚΗ.— Μά βέβαια, όλοι έκείνοι που αγαπούν είνε κάπως φοβεροί για τό κορίτσια που πρώτη φορά άκούνε λόγια άγάπης!

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Ω! μά είνε τόσα φοβερό να ένωθούν δύο καρδιές!...

ΑΛΙΚΗ.— Και όμως... Στην εποχή μας είνε φοβερό! Μ' αγαπάτε άραγε άληθινά; Πώς θά τό εξακριβώσω αυτό;... Οι άνδρες είνε σήμερα λιγάκι ψευτερός... Και ή προίκα μου είνε τόσο ζηλευτή!...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— (Πειραγμένος).— Μά άδικείτε... Όλοι οι άνδρες δέν είνε οι ίδιοι...

ΑΛΙΚΗ.— Μά δέν τό είπα για σάς, μιλήσα γενικά... Πειραχτήκατε; Δέν ήθελα βέβαια να σάς λυπήσω, σάς τ' όρκίζομαι...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— 'Αλίκη...

ΑΛΙΚΗ.— Έλάτε τώρα, άς αφήσουμε τίς τρυφερότητες... Είνε πολυτέλεια!... Πάστε μου καμιά εύθυμη ιστορία!

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— (Λυπημένος κάπως).— Θά προτιμούσα να σάς ρωτήσω αν θέλετε να γίνετε γυναίκα μου...

ΑΛΙΚΗ.— (γελάει νευρικά).— Νά λοιπόν! Νά ή εύθυμη ιστορία! Βρισκόμαστε κι' οι δύο μύτη με μύτη, και οι δύο πολύ νέοι και καλοφτιαγμένοι κι' άφου μιλήσαμε πέντε λεπτά γι' άγάτη μιλίμε τώρα για γάμο... Νά λοιπόν ένα πολύ τραγικό, πολύ σοβαρό-άστείο!...

[Δύο στιγμές σιωπής]

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— 'Αλίκη...

ΑΛΙΚΗ.— 'Αρμάνδος!...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Ξερετε λοιπόν πως είνε πολύ λυπηρό αυτό που μου είπατε;

ΑΛΙΚΗ.— 'Αλήθεια; 'Ας πάρουμε λοιπόν κι' άς αλλάξουμε όμιλία... Θά ήταν τό καλύτερο, νομίζω.

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Όχι. Μήν εισάστε τόσο κακή! Πρέπει να νοιώσετε πως σάς αγαπώ!...

ΑΛΙΚΗ.— Πάλι τό ίδια; Θά σάς τιμωρήσω...

[Νέα μικρή σιωπή]

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— (με πόθο).— Ω! 'Αλίκη, αν θέλατε...

ΑΛΙΚΗ.— (περιεργή).— Τί;

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— 'Ενα φίλι! 'Ενα μονάχα...

ΑΛΙΚΗ.— (μοκνιζίζει).— Πάμε να φύγουμε!

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— (την πιάνει άπαλά άπό τή μέση).— Μά τί θά πάθετε αν σάς δώσω ένα μονάχα φίλι; Τί κακό βλέπετε στό να μου δώσετε ένα μονάχα φίλι;

ΑΛΙΚΗ.— (έτοιμη να κλάψη και με φωνή χαμηλή).— 'Αφήστε με... 'Αφήστε με...

(Όσοστό τό κορμί της λυγίζει άσυναίσθητα στό χέριά του 'Αρμάνδου, ενώ τό μάτια της κλείνουν με ήδυνάθεια. 'Ενας μυστηριώδης μαγνήτης τραβάει τό χέλι της προς τό χέλι του 'Αρμάνδου. 'Επακολουθεί ένα φίλι παρατεταμένο, γεμάτο από τό άρωμα τών γύρω λουλουδιών...)

ΑΛΙΚΗ.— (ένώ τραβιέται άπότομα από την άγκαλιά του 'Αρμάνδου).— Δέν έπρεπε να γίνη αυτό... 'Ηταν κακό!...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Μά άθωα άμωρία!

ΑΛΙΚΗ.— Είσαι έγωιστής; 'Αρμάνδε, Ξεχνάς πως είμαι ένα κορίτσι που πρέπει να δοθή άργό στον άνδρα που θά τό πάρη μετ'αυτοί...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Μά άφου ό άνδρας αυτός θά είμαι εγώ!

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Δέν τό ξέρω...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Σου τό βεραιώνω! Θέλεις μιά άπόδειξη;...

ΑΛΙΚΗ.— Να!... Δώσε μου την!

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— (την πλησιάζει πάλι).— 'Αν θέλεις... 'Αν σ' όρέση θά ξαναδώσω μιά μικρή άμωρία...

ΑΛΙΚΗ.— Όχι, όχι, είνε κακό!

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Ω!

ΑΛΙΚΗ.— Μά ναί, ναί, νοιώθω πως είνε κακό!

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Γιατί;

ΑΛΙΚΗ.— (κόκκινη σαν τή φωτιά).— Γιατί; Γιατί είνε ώραίο, είνε πολύ γλυκό!... Δέν έπρόσφεξ λοιπόν πως ή άμωρία μας ήταν μεθυστική άλλα και επικίνδυνη. Στο ήμερολόγιό μου μιά μελανιά μερρώ να την σβύσω, άλλα δύο πέφτετε πολύ... Θά ομοιήθί τό χορτί και θά με προσδώσει. Θέλεις λοιπόν να μέ κλέβεις να κλέβω!...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Όχι, βέβαια, άφου σ' αγαπώ.

ΑΛΙΚΗ.— Κι' εγώ τό ίδιο... 'Ας φύγουμε όμως πριν ή άμωρία ξαναγίνη... Μου φαινόταν άλλωστε πως θαόχισίμε να λέμε κουταμάρες!

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Μά όχι, δέν έχεις δικήν 'Αλίκη.

'Ισα-ίσα άρχίσαμε να μιλάμε σαν δύο παιδιά του αιώνας μας. Μέσα σ' αυτή την ευωδιαστή φωλιά που είνε γεμάτη από ρομαντισμό και ποιήση του παλιού καιρού ανάγουμε μιά ώραία, σύγχρονη φωτιά... Δέν είνε έτσι; πές μου;

ΑΛΙΚΗ.— Ναί είνε άλήθεια... 'Ας την σβύσουμε όμως τώρα και την ξαναδώσω αύριο!... Ο προσκαλεσμένος της κομίσσης θά κατάλαβαν βέβαια την εξαφανίσι μας και οι γρήες θαόχισαν την κουκουσουριά για μιάς. 'Ας σβύσουμε λοιπόν την ώραία σύγχρονη φωτιά μας, 'Αρμάνδε, κι' άς πάμε πάλι στόν συνηγόρο βόρειο πόλο για να χορέψουμε σιμν...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Ναί, έχεις δικήν.

ΑΛΙΚΗ.— 'Ας σβύσουμε την ώραία ανοιξιάτικη φωτιά μας. (Φυσάει) φού! φού, φού... 'Ερβισε, να!... Θά ξαναγίνη όμως αύριο;

ΑΛΙΚΗ.— (εὐτυχισμένη).— Ναί... 'Ας βγοίμε όμως τώρα από τό σκοτεινό... 'Ας φύγουμε... Κάποιοι έρχονται... (Βγαίνουν από την έρωτική φωλιά τους και βαδίζουν προς τό πάγκο). 'Εμπρός! Λέγε μου τώρα τίποτα για να πάρουμε ύψος σύγχρονο και σοβαρό... πρακτικό και άδιάφορο... της εποχής μας!...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Τί να σου πώ!... Βλακείες; Είνε λίγο δύσκολο... Μά άς ψάξουμε να βρούμε, άφου πρέπει...

ΑΛΙΚΗ.— (τόν σκουνιάει με τό δάκτυλό).— Ψάξε γρήγορα... Βρες τίποτα άμωσις... Νά μά παρέα προσκεκλημένου που έρχεται κατεπάνω μας... Μάς κωτίζουν! Μάς άκούνε!

ΑΡΜΑΝΔΟΣ.— Στάσου! Βρήκα!... (Μεγαλόφωνα). Λοιπόν, θεωρητίς, ή θεωρία του 'Αϊνστάϊν περί σχετικότητας, ή τώσον πολύχρονη αυτή θεωρία, ή όποια... ή όποια...

ΑΥΛΑΙΑ

ΜΑΚΑΒΡΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΑ

'Ο 'Αγγλος δικτάτορ Κρόμβελλ ήταν σκληρός μέχρις ύπερβολής. 'Η ιστορία άναφέρει σχετικώς τό έξης ανέκδοτό του:

'Όταν υπέγραψε μωρός στους φίλους του την θανατική καταδική του βασιλέως Καρόλου Α' κατελήφθη από μιά τέτοια εύθυμία, ώστε άρχισε να μουντζουρωθή με μελανή τά πρόσωπά τους. Κατόπιν έβλεπε στό κυνήγι έναν άπ' αὐτούς κι' άφου τόν έπιασε, τόν ώδήγησε στό τραπέζι και, σκαμμένος στό γέλια, τού έδωσε την πένα για να προσυπογράψη κι' αυτός τό έγγραφο της θανατικής καταδικής του βασιλέως.

ΑΛΙΚΗ.— Κάποιοι έρχονται!...

